

به نام دوست...

کتاب شیراز

کامیار عابدی

حمیدی شیرازی

www.ketab.ir

سرشناسه	عابدی، کامیار، ۱۳۳۷ -
عنوان و نام پدیدآور	حمیدی شیرازی/ کامیار عابدی.
مشخصات نشر	شیراز: قلمکده: سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری شیراز، ۱۳۰۰.
مشخصات ظاهری	۱۶۹ ص: ۱۴/۵ × ۲۱/۵ س.م.
فروست	کتاب شیراز.
شابک	۹۷۸-۶۰۰-۶۲۳۳-۳۵-۱
وضعیت فهرست نویسی	فیبا
یادداشت	کتاب حاضر برگزیده‌ای از کتاب «مهدی حمیدی شیرازی: شاعر و عاشق» تألیف خودنویسنده است.
عنوان دیگر	مهدی حمیدی شیرازی: شاعر و عاشق.
موضوع	حمیدی شیرازی، مهدی، ۱۳۶۵-۱۲۹۳. — نقد و تفسیر
موضوع	شعر فارسی — قرن ۱۴ — تاریخ و نقد
موضوع	Persian poetry — 20th century — History and criticism
رده بندی کنگره	PIR۸۰۲۹:
رده بندی دیویی	۸۱۵۱/۶۲۰۹:
شماره کتابشناسی ملی	۸۴۶۰۰۲۳:
اطلاعات رکورد کتابشناسی: فیبا	

نشر قلمکده

با سپاس از دکتر مرتضی جعفری

معاون فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری شیراز

کتاب شیراز
حمیدی شیرازی
کامیار عابدی

ناشر: قلمکده و سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری شیراز

چاپ نخست: ۱۴۰۰

تیراژ: ۵۰۰ نسخه

حروفچین و صفحه آرا: سمیرا چناری

طراح جلد: یاسم الرسام

لیتوگرافی و چاپ: واصف

شیراز، صندوق پستی: ۸۳۱-۷۱۹۵۵

فهرست مطالب

عنوان.....	صفحه.....
سخن نخست	۶
فصل اول: زندگینامه	
زندگینامه	۱۰
فصل دوم: حمیدی: شاعر و عاشق	
تحلیل و بررسی	۲۴
نمونه‌ها	۳۵
فصل سوم: حمیدی: سبک زبان و قالب شعر	
تحلیل و بررسی	۴۰
فصل چهارم: حمیدی: داستان‌های منظوم یا شعرهای داستانی؟	
تحلیل و بررسی	۵۴
فصل پنجم: حافظ: حکایت بیژن و «منیژه»	
تحلیل و بررسی	۹۰
فصل ششم: حمیدی: اخوانیه‌ها و رثاییه‌ها	
تحلیل و بررسی	۱۰۶
فصل هفتم: حمیدی و ایران	
تحلیل و بررسی	۱۱۸
نمونه‌ها	۱۲۴
فصل هشتم: حمیدی و آذربایجان	
تحلیل و بررسی	۱۳۲
پیام به آذربایجان	۱۳۵
فصل نهم: حمیدی و شعر دوره تجدد: همدلی یا تقابل؟	
تحلیل و بررسی	۱۴۰
منابع	۱۶۲

سخن نخست

مهدی حمیدی شیرازی؛ شاعری است که هم صاحب ذوق ادبی بود و هم دارای دانش ادبی.

در مواجهه با شعر او بر می‌یابیم که حمیدی در نقد و بررسی شعر فارسی، از کهن‌ترین ادوار تا دوره خود، نه، محافظه‌کار بود نه نسبیت‌اندیش. صریح بود و بی‌مجامله. شعرش بر پایه سبک خراسانی - آذربایجانی شکل گرفته است، اما او علاوه بر ادب و فرهنگ نو، گاه در ذهن و زبان خود سفرهایی کوتاه‌مدت به سده‌های ۸ - ۷ هـ. ق را از یاد نمی‌برد و در معیارهای زبانی و ادبی و محتوایی خود، به‌نحوی آشکار، بر سبک خراسانی از آغاز شکل‌یابی تا سپیده‌دم سبک عراقی، تکیه می‌کرد.

حمیدی جهان را از چشم خود می‌دید نه از چشم دیگران؛ خود را از ورطه تصنع و تکرار دور نگه داشت و به‌صورتی افراطی و مخصوص، از وجود نوعی شور حیاتی یا عشق معطوف به آفرینش لبریز بود: عشق به محبوب، عشق به خود، عشق به آرای ادبی خود، عشق به کلام شعری خود، عشق به میهن، عشق به شعر فارسی...